васъ ще се погрижи. Не е ли по-добре хората да пѣятъ вмѣсто да плачатъ? — Продума той, даде на опечаленитѣ деца по петь пари и отмина.

Скърбьта и призрака на бѫдни страдания толкова надалече бѣха унесли Найденица, че тя не можеше да чуе тия думи. Тя и мѫжъ ѝ бѣха катерили Сизифовата скала дълги тежки години и почти бѣха я докарали до върха на високата и стръмна планина на живота. Ето сега тя се търколи отново долу въ дълбокото подножие. Отчаяние и безнадеждность пълнѣха сърцата на нещастнитѣ съпрузи. Мракъ назърташе изъ очитѣ имъ.

Ето идватъ при тѣхъ чорбаджи Нико и баща ми. Тѣ си шепнатъ нѣщо. Найденъ ги видѣ и ги посрещна. Две сълзи се отрониха отъ обгорѣлитѣ му очи.

— Куме, — продума баща ми: — само смъртьта е непоправима. Успокой се, ще му се намѣри леснината.

— Имашъ ли пари? — тихо попита чорбаджи Нико Найдена.

— Нѣмамъ, — отвърна той.

— Азъ ще ти дамъ, колкото ти потрѣбатъ. Ти и Коле ще струпате нова кѫщица за нѣколко дни. Наемете още 3—4 майстори. Да се не безспокоишъ за паритѣ. Когато спечелишъ, ще ми се наплатишъ. Лихва не ти искамъ. Ти пострада, защото си юнакъ българинъ.

Надежда и радость изгрѣха срѣдъ Найденовото семейство.